

Přípravná modlitba, která se může říkat každý den.

Nejsvětější Matko Boží a Matko, milosrdenství, přicházíme k tobě a k tvému božskému Synu, abychom ti projevili svou úctu, velebili tě svými ústy a darovali ti své srdce. Vypros nám milost, aby tvůj Syn osvítil naši mysl, očistil naši duši a roznítil naši vůli, abychom ti mohli hodně obětovat tuto svou pobožnost k větší slávě Boží, ke tvé cti a k prospěchu našich duší. Amen.

Den třináctý

Rozjímání o pohoršení.

Hřích pohoršení je veliká nepravost. Uvaž, co stojí jedna duše Ježíše Krista. Stojí ho zlé zacházení s ním, potupy, muky a kříž; stojí ho všecka jeho krev, stojí ho život. A ty mu chceš uloupit tuto duši tím, že jí dáváš pohoršení? Chceš učinit neúčinným jeho utrpení pro tuto duši? Chceš naplnit jeho srdce hořkostí skoro jako pro svou zábavu? V té věci se podobáš ďáblu, který od počátku byl vražedníkem duší (Jan 8, 44). Také ty jsi vražedníkem již od let své mladosti, od let svého dospívání. Rozpomínej se. Možná nějakými slovy, možná nějakými náznaky, pohledy, či nějakými vybízeními jsi úkladně zabíjel(a) nevinné duše. Ó, jaká to nepravost!

Hřích pohoršení je velikou propastí hříchů. Ten hřích, který některá duše spáchala tvou vinou, je i tvůj hřích; a všechny hříchy, kterých se dopustila po onom prvním hříchu a jichž původem byla tvá rada a tvé naučení, také ty všechny hříchy jsou tvoje. Ó, jaké to břímě hříchů leží na tvém svědomí!

Hřích pohoršení je velikým dluhem u Boha. Kdybys uloupil Ježíši Kristu všechny poklady celého světa, jak bys nahradil takový dluh? Ale mít mu vrátit duši, kterou vykoupil veškerou svou krví; mít mu vrátit ne pouze jedinou duši, ale přemnoho, duší, které jsi vydral z jeho srdce a vydal do rukou jeho nepřátel – ó, to je dluh, jehož nelze ničím zaplatit. A přece by tvůj Spasitel byl spokojen, kdybys svým příkladem a svým povzbuzováním a svou radou získal jeho srdci nějakou duši místo těch, které jsi mu vzal. Za tak veliký dluh se spokojí s tak malou splátkou, a ty to nečiníš?

P ř í k l a d : Dne 15. srpna slavili obyvatelé jedné venkovské francouzské obce s radostí a veselostí svátek nanebevzetí Panny Marie. Všichni ochotně nechali svých obyčejných prací a ubírali se do chrámu Páně. Jediný člověk dával svým spoluobčanům pohoršení, jakýsi Josef Lespine, který jako na vzdory, aby ukázal, že dne svátečního nedbá a o Matku Boží nestojí, veřejně pracoval na svém políčku, na kterém sekal obilí. Tou dobou, kdy skoro všechno obyvatelovo bylo v kostele a modlilo se, tmavé mraky vyvstaly na obzoru. Nebe se rychle zatahovalo a brzy se spustil prudký liják, provázený neustálými blesky a burácením hromu. Všichni se děsili, a přitom se báli o svůj skrovný majetek. Jediná jejich naděje záležela v mateřské ochraně Mariině, protože

také všichni v kostele klečeli na kolenou a vroucně se modlili před obrazem nejsvětější Panny. Tu se znovu silně zablýsklo a hned potom udeřilo někde blízko kostela. Pak se ozvalo volání o pomoc, zvony začaly zvonit na poplach a lidé kvapem vybíhali z kostela. Spatřili, že uhodilo do domu onoho lehkomyšlného a pohoršlivého souseda, který tak svévolně znesvěcoval tento milý křesťanský svátek. Jeho obydlí i obilí, které již bylo, svezené, hořelo jasným plamenem. Když přestalo pršet a bouřka pominula, dobří venkované spatřily, že příval nezpůsobil jejich polím a příbytkům skoro žádné škody. Vděčně to přičítali ochraně své nebeské Matky. Když slunce opět zasvitlo a pak při zapadání vrhalo své poslední paprsky do chrámu, bylo tam ve zповědnici vidět Josefa Lespina. Neštěstí, které jej postihlo, přivedlo ho k pokání. Mariánští ctitelé, když viděli jeho obrácení, chtěli projevit vděčnost Matce Boží, která je chránila a jej smířila se svým Synem, snažili se mu v jeho neštěstí pomáhat – každý podle svých možností.

K y t i č k a : Hned ráno obětuj nejsvětější Panně, spolu se smysly svého těla, také všecko, co budeš toho dne činit.

S l u ž b a : Počínej si ve všem svém chování co nejpočestněji, abys tím napravil všeliké pohoršení, které jsi dal svým bližním.

